

METROPOLITAIN

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Falošná hra majsteriek

FRAGMENT

Tajomná lekáreň - Falošná hra majsteriek

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň - Falošná hra majsteriek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Falošná hra majsteriek

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Das falsche Spiel der Meisterin*

Illustrated by Claudia Carls

© 2019 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Illustration S. 64/65: Sharpshot © Shutterstock.com

Translation © Silvia Ivanidesová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3815-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3822-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Falošná hra majsteriek

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

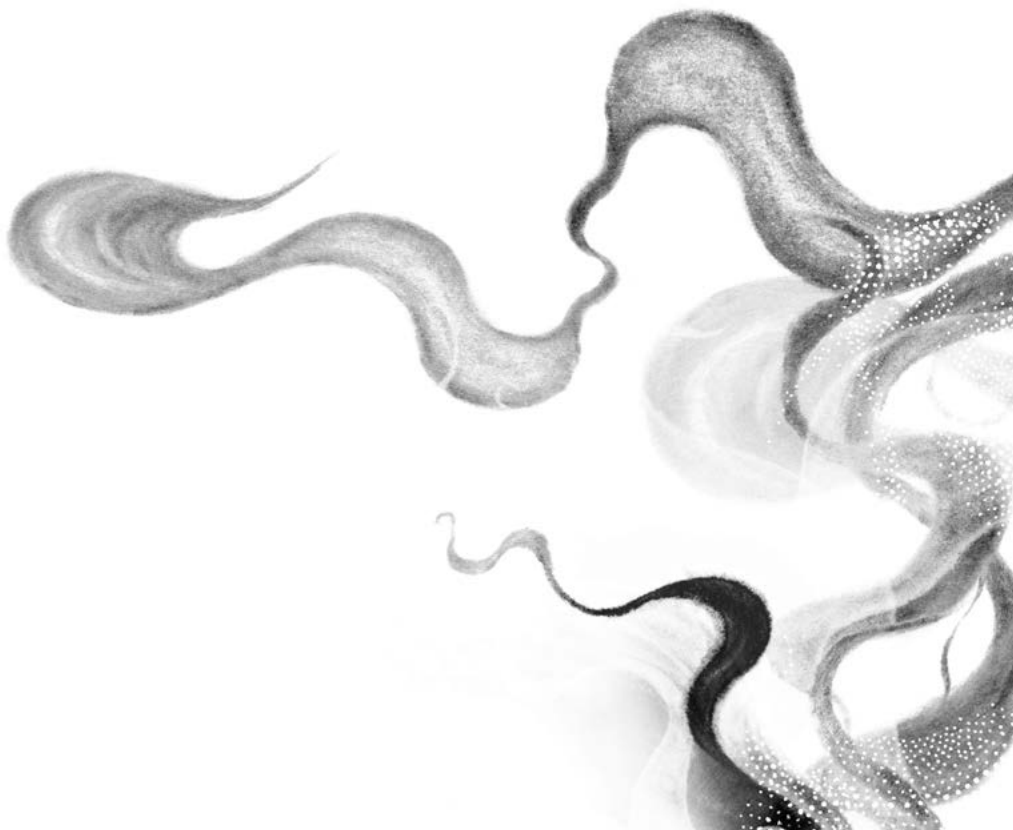
Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

*„Vôňa ťa za sekundu dokáže
očariť a preniesť do sveta,
ktorý je starší, než si vieš
predstaviť. A ďalšia vôňa by ťa
v ňom mohla uväzniť naveky.“*

Syrell de Richemont, výrobca vôní, Paríž 1905

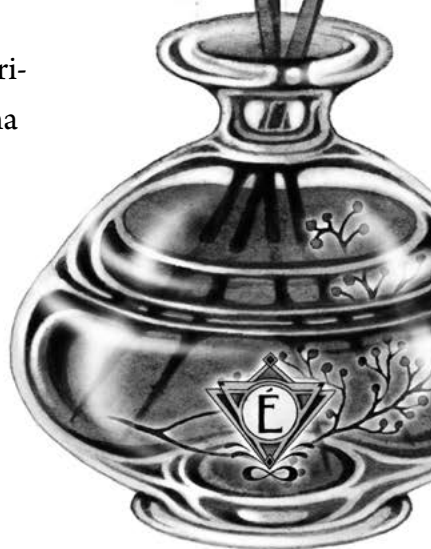

1

Zahalili nás husté oblaky. Z flakónu v mojej ruke stúpala vôňa, ktorú som v posledných týždňoch navrhla pre Elsu Petersovú. Zaliala ma horúčava, ako vždy keď som po prvý raz použila niektorú zo svojich vlastných vôní.

Ťažká para z ruží, pačuli a kadidla nám stúpala do nosov a okamžite mi pripomenula staré kostoly, do ktorých ma mama často brávala, keď celé týždne reštaurovala sochy a vyblednuté nástenné malby. *Nádherná bríza* bola ťažká, hrejivá vôňa a zároveň voňala trochu po mame. Pritom

mama nikdy nevoňala ako kadidlo a nepoužívala nijaký parfum z ruží alebo pačuli. Išlo skôr o pocit a pôsobenie vône, ktoré ma prinútilo myslieť na ňu.

Nádhernú brízu z voňavej lekárne som trochu pozmenila a nanovo upravila jej prísady a ich množstvo. Predovšetkým som do nej primiešala trochu nastrúhaného koreňa mandragory, čo výrazne zmenilo nielen vôňu, ale aj účinok. Podľa mňa k lepšiemu.

Na okamih som zavrela oči a cítila, ako ma hrejivá vôňa upokojuje – až kým som sa nestrhla na výkrik. Otvorila som oči a otočila sa smerom, z ktorého prichádzal. No tam sa rozvaľovali iba tmavoružové kúdoly pary, nič viac. Potom som začula tiché vzlykanie.

Niečo nie je v poriadku. V oblakoch sa voľačo hýbe! Mihali sa tam polopriesvitné scény so zvukmi, ktoré sa tiahli celou miestnosťou. Strašidelné miesta a ešte strašidelnejší ľudia. Na rukách mi naskočila husia koža. Čo to je? Všade sa vznášali obrazy, ktoré sa zablykli ako útržky filmu, aby ich vystriedali ďalšie pochmúrne výjavy.

Vtom mi došlo, čo sa tu deje. *Nádherná bríza* sa pokúša odohnať Elsinu nočné mory, ibaže tie sa *nechcú* dať zahnať! Z celej sily sa bránia a bojujú o to, aby ich ďalej videla a počula.

So zatajeným dychom som sledovala, ako oblaky mojej vône zvädzajú boj s Elsinými nočnými morami, až kým

sa vzduch v izbe konečne nevyjasnil a nezmizla nielen tma, ale aj tie hrozné zvuky.

Vydýchla som si. *Nádherná bríza* účinkuje!

Rýchlo som korkovou zátkou znova zavrela flakón a prizerala sa, ako sa posledné blednúce oblaky rozplývajú. Postupne sa objavoval biely drevený nábytok. Zaškúlila som k Hanne, ktorá mlčky sedela vedľa mňa a v posledných minútach nespúšťala z očí Elsu Petersovú.

Elsa sa našťastie cítila príjemne. Sedela opretá vo svojom kresle, s nohami na stolíku a so zavretými očami. Akoby sa množstvo vrások na jej tvári vyhladilo a kútiky úst jej smerovali nahor. Bol to nezvyčajne uvoľnený výraz. No presne preto sme sem prišli.

Elsa Petersová bola Hannina stará priateľka zo školy a už vyše tridsať rokov trpela hroznými nočnými morami, ktoré nechceli prestať, nech proti nim podnikla hocičo. Nebola som si celkom istá, či *Nádherná bríza* pomôže, no moje pochybnosti sa ukázali ako neopodstatnené. Napokon, vône z voňavej lekárne už dokázali omnoho neuveriteľnejšie veci.

Hanne si odkašľala a Elsa znova otvorila oči. S povzdychom si prehrabla krátke sivé vlasy.

„Dnes v noci budeš určite spať ako v bavlnke, Elsa.“ Hanne sa usmiala a vstala. „Lucine vône sú majstrovské diela.“

Hanne van Veldenová, pôvodná majiteľka našej vily Evie a dedička voňavej lekárne, ma mávnutím vyzvala, aby som ju nasledovala.

Neisto som vstala. „Keby vás dnes v noci znova vystrašili tie nočné mory, zavolajte nám zajtra.“ Vložila som ružový flakón s *Nádhernou brízou* naspäť do svojho kufríka s vôňami, ktorý som si zaobstarala presne na takéto zákazky, a zavrela som ho. Spýtavo som sa pozrela na Hanne, ktorá mi kývla.

Elsa Petersová sa začala pomaly zviechať z kresla. „Cítim sa taká uvoľnená a bezstarostná, ako už celé roky nie!“

„Radšej ešte zostaň sedieť a užívaj si posledné obláčiky vône.“ Hanne sa na ňu usmiala a zavolala ma k vchodovým dverám. „Cestu von poznáme.“

Elsa sa vdáčne pozrela na svoju priateľku a bez odvrávania znova klesla do kresla. Keď presunula pohľad na mňa, usmiala sa. „Zober si, prosím, ten malý balíček na chodbe! Je to iba drobná pozornosť z vďaky za tvoju úžasnú prácu.“

Trochu v rozpakoch som sa poďakovala a vyšla som z izby. Opäť som počula, ako si Elsa Petersová vzdychla, potom mi Hanne podala čosi zabalené v ligotavom papieri, čo na mňa čakalo v predsieni. Vložila som si to do vrecka bundy, zatiaľ čo Hanne za nami zabuchla vchodové dvere a schádzala predo mnou dole po schodoch. Po tichu v Elsinom byte zneli naše kroky ako divoký dupot.

Na ulici sa stratil aj posledný závan *Nádhernej brízy*. Takmer som mala pocit, že ja sama som opustila nejaký snový svet, aby som sa znova prebrala v nepríjemnej realite. No nešlo o nijaký sen, samozrejme. Iba o moju schopnosť rozpoznať vo vôňach pocity a spomienky. Lebo presne to dokážu *vykladači vôní*.

Ešte vždy opojená svojou vlastnou kadidlovou vôňou som s Hanne pomaly kráčala k zastávke. Vydali sme sa na cestu domov.

Vila Evia už na nás čaká.

Na Levandulovej ulici sa so mnou Hanne rozlúčila a zmizla za svojimi vchodovými dverami do vily Evie. Hannin byt bol súčasťou vily, presnejšie povedané išlo o starý byt pre služobníctvo v ľavom bočnom krídle, ktorý Hanne ďalej obývala po tom, čo mojej rodine predala zvyšok domu.

Ešte som chcela byť chvíľku sama a tešiť sa ako lekárnička voňavej lekárne zo svojej prvej oficiálnej zákazky, a tak som si sadla na schody, ktoré viedli k hlavnému vchodu do vily. Zaklonila som hlavu a hľadela na zamračenú oblohu.

Posledné mesiace po mojom, Matsovom a Bennovom výlete do Amsterdamu plynuli pokojne a bez pozoruhodných udalostí. Až znepokojujúco pokojne. Vianoce prešli, zima sa rozlúčila a ohlásila sa jar. Svoju úlohu viesť voňavú lekárňu som brala veľmi vážne, a hoci som bola hrdá na vône, ktoré som vlastnoručne vyrobila, jednoducho som sa nedokázala zbaviť napätia. Žalúdok mi neustále zvieral akýsi neurčitý pocit.

No okrem mňa si zjavne nik nerobil starosti. Spomenula som si na posledný telefonát s Willemom a na to, čo mi povedal.

Odkedy sme vedeli, aký človek v skutočnosti je náš bývalý záhradník, znelo meno *Willem Boer* v mojich ušiach úplne inak. Ešte prednedávnom by mi na chrbte naskočili-

li zimomriavky, len čo som naňho pomyslela. No po tom, čo nám pomohol získať od Večných naspäť posledné zvyšky meteoritového prášku, ktorý nám ukradli, malo jeho meno takmer upokojujúci účinok. Zvláštne, ako sa veci niekedy úplne zmenia iba preto, lebo človek má viac informácií.

Odkedy som vedela, že Willem napáchal všetko zlé vo vile Evii a voňavej lekárni iba preto, lebo musel chrániť svoju rodinu, takmer slepo som mu dôverovala. Pritom sme boli s Matsom ešte nedávno presvedčení o tom, že starý záhradník je ten najhorší človek, akého poznáme. Ako hrozne sme sa mýlili!

Tvár mi oviaľ jemný vánok. Striaslo ma a ovinula som si ruky okolo tela. Od Amsterdamu som si pravidelne kladla otázku, prečo sme o Večných viac nepočuli. Prečo sa nikto z nich nepokúšal dostať k ďalšej *Vôni večnosti*? Iste, Hanne definitívne zabezpečila skleník novými voňavými pascami proti každému vlámaniu, no napriek tomu som pochybovala, že by to Večných odradilo.

Mats na rozdiel odo mňa veril tomu, čo povedal Willem: že Veční hľadali iba jeho a jeho rodinu – Helene a Edgara. Že boli skutočne presvedčení, že meteoritový prášok nájdu u Willema. Mne to však pripadalo nelogické. Barónke von Schönblomovej a všetkým ostatným Večným muselo byť jasné, že sme meteoritový prášok

odniesli naspäť do voňavej lekárne. Ved' nové vône môžeme vyrábať iba s práškom!

Napriek tomu nás doteraz nik neprenasledoval. Vládol tu taký pokoj, až sme začali zabúdať na Večných a ich boj o magické vône z voňavej lekárne.

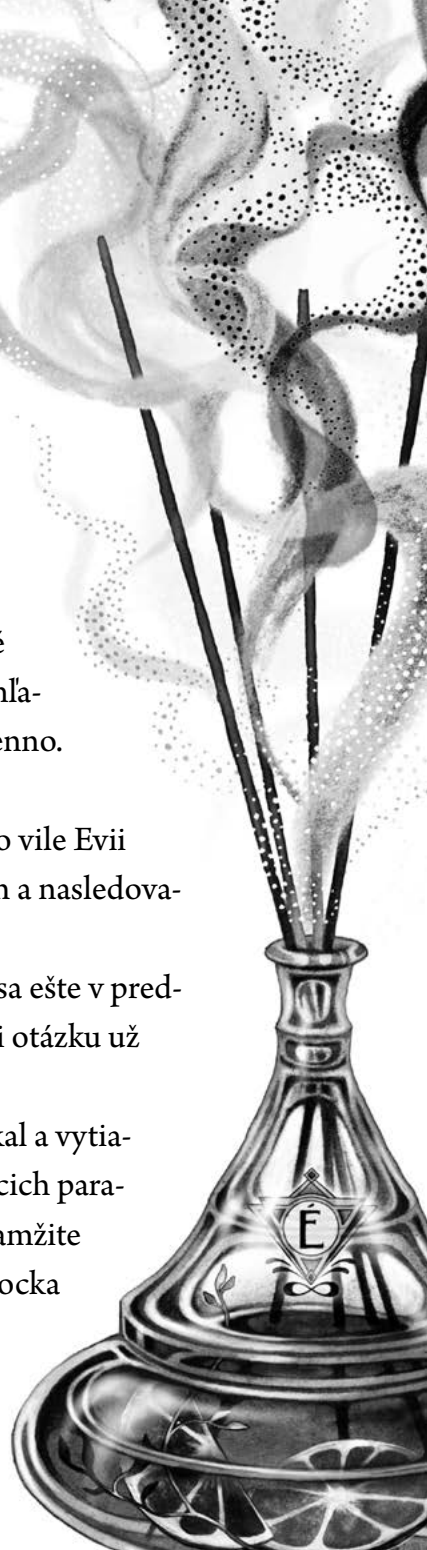
To však určite nebol najlepší nápad.

Za mnou zaškrípali pánty a vchodové dvere sa otvorili. „Tak tu si! Mama tá hľadá!“ zakričal na mňa môj malý brat Benno. „Jedlo je už hotové!“

Keď som sa otočila, Benno zmizol vo vile Evii a dvere sa pomaly zatvárali. Vstala som a nasledovala ho do kuchyne.

„Čo máme na večeru?“ spýtala som sa ešte v predsieni, hoci lahodná vôňa z kuchyne mi otázku už dávno zodpovedala.

„Smieš trikrát hádať.“ Ocko zažmurkal a vytiahol z rúry zapekaciu misu. Vôňa horúcich paradajok, oregana a pripečeného syra okamžite zaplnila celú miestnosť a ja som sa na ocka rozžiarene usmiala.

„Už je to hrozne dávno, čo si naposledy robil lazane!“ zvolala som a zobrala mame taniere, ktoré práve vybrala zo skrinky. Čo najrýchlejšie som prestrela stôl a posadila sa vedľa Benna. Môj brat už držal v jednej ruke vidličku a v druhej nôž a na plné hrdlo spieval: „*My sme hladníííí, hladní, hladní, sme hladní, hladní, hladní, sme hladní, hladní, hladní, a aj smäd- ní!*“ K tomu bubnoval do rytmu príborom po stole.

Zasmiala som sa, lebo Benno spieval svoju hymnu iba vtedy, keď sa na navarené jedlo veľmi tešil. Môj brat a ja sme boli najväčšími fanúšikmi lazaní na svete.

Pozrela som sa na ocka, ktorý odložil kuchársku zásteru a prisadol si k nám za stôl.

„Tak sa do toho pustíme!“ vyhlásil a rozkrojil vriaci bublajúci syr. Z misy stúpala para a vznášala sa nad našimi hlavami. Zbiehali sa mi slinky, kým som s Bennom opreteký fúkala jedlo na tanieri, aby sme si konečne mohli dať prvý hlt. Pri tom fúkaní som si uvedomila, aké je pekné, že ocko znova stojí v kuchyni za sporákom a varí pre nás naše obľúbené jedlo.

Po tom, ako Benna, Matsa a mňa počas jesenných prázdnin vyzdvihol v Amsterdame – kde sme uviazli bez jeho dovolenia a bez jeho vedomia –, sa ocko na mňa tak zlostil, že sme celé dni jedli iba nudný chlieb s ešte nudnejšou oblohou. Aké šťastie, že sa konečne vrátil do starých kolají a zabudol na svoj hnev!

Po úpornom boji s Bennom o posledný kúsok lazaní, ktorý sme obaja spolovice vyhrali – alebo prehrali, podľa toho, ako sa to vezme –, sme sa odkotúlali na prvé poschodie a utiahli sa do svojich izieb. Počula som, ako si Benno pustil audioknihu o pirátoch, potom som za sebou zavrela dvere a sadla som si na posteľ.

Hlavou mi už celé týždne vírili tie isté otázky. Oprela som sa o okenný rám a hľadela na oblohu. Pomaly sa stmievalo a na našej streche sa hádalo zopár vrán. Zobrala som si hrubú knihu s názvom *Najznámejší experti na vône v dejinách*, ktorú som si pred niekoľkými dňami vybrala z knižnice našej vily.

Naša vila Evia! Pri tej myšlienke sa mi automaticky nadvihli kútiky úst. Medzičasom som si prastarú vilu nado všetko obľúbila, voňala po rôznych veciach a nenachádzal sa tu takmer žiadny nábytok mladší ako sto rokov. Bývali sme v múzeu – vďaka mame, ktorá túto ošarpanú vilu hľadala, našla a nakoniec nás prinútila nastáňovať sa do nej.

Pri spomienke na prvé dni na Levandulovej ulici som sa usmiala. Niektoré veci človek najprv musí spoznať a až potom ich začne mať rád. Teraz som si už takmer vôbec nepamätala, čo mi z môjho starého života v Berlíne tak veľmi chýbalo. Okrem Mony, samozrejme. Najlepšie priateľky sa jednoducho nedajú nahradiť. To nedokázala ani voňavá lekáreň ukrytá pod našim domom!

Pohladila som poškrabanú koženú väzbu na svojich kolenách a listovala som až na miesto, kde som včera prestala čítať. Držala som si palce, aby som v tejto knihe konečne našla niečo o svojom talente vykladačky vôní.

Podľa Daana de Bruijna, prvého lekárnik voňavej lekárne, ktorý býval vo vile Evie dávno pred nami, sme mali obaja ten talent *jednoducho v krvi*. Nech to znamená čokoľvek. Lenže ja som nechápala, ako som k nemu prišla. Ved' s Daanom sme neboli príbuzní! Napriek tomu sme obaja mali tento zriedkavý dar, ktorý človeku umožňuje nielen zavoňať, ale aj fyzicky vycítiť prísady všetkých vôní, dokonca aj tých najzáhadnejších. Jednotlivé prísady sa pred mojím vnútorným okom rozložili ako vejár, akoby som videla priamo do vône. Vďaka tomu som cítila, keď vôňa nebola vyvážená alebo jej niečo chýbalo. Zavoňala som aj tie najmenšie rozdiely v zložení.

No v skutočnosti som tomu celého vôbec nerozumela. A Daan, ktorý o svojej minulosti vo voňanej lekárni najradšej mlčal, mi veľmi nepomáhal. Preto som všetky nádeje vkladala do zaprášených kníh v našej knižnici, ktorú moji rodičia kúpili spolu so zvyšným zariadením vily Evie. Ved' táto knižnica kedysi patrila Daanovi a ďalším lekárnikom, ktorí tu bývali po ňom. Navyše išlo o knihy, v ktorých sa všetko točilo okolo vôní, éterických olejov, aromaterapie, botaniky a podobných vecí. Teda išlo

o základné vedomosti každého lekárniko voňavej lekárne. Aj Daan kedysi musel hľadať odpovede na otázky, ktoré mi práve vírili hlavou.

Listovala som stranu za stranou, no veľmi som nezmúdrela. Všimla som si iba to, že staromódne písmo a vyjadrovanie ma uspávali. Preto som knihu po chvíli zabuchla, snažila sa nedýchať rozvírený prach a vykotúlala som sa z postele.

Cestou do kúpeľne som nakukla do Bennovej izby a zamávala svojmu malému bratovi, ktorý sa usalašil na ockových kolenách, aby si vypočul rozprávku na dobrú noc.

To bola zvyčajne mamina úloha, ocko sa však zajtra ráno chystá na týždenný výlet so svojou triedou trubkárov z umeleckej školy, a tak mu Benno výnimočne preukázal tú česť, že mu smel čítať.

„Dobrá noc!“ zaželala som mu potichu a privrela som dvere. Potom som si umyla zuby, učesala svetlohnedé vlasy ako špagety a postriekala si tvár trochou vody.

Konečne víkend, pomyslela som si cestou naspäť do svojej izby a chcela som sa rýchlo zahrabať do postele. Vtom som si spomenula na ligotavý balíček od Elsy a na to, že som ho ešte nerozbalila. Keď som zvedavo roztrhla papier, zjavila sa pod ním lepenková škatuľka. Obracala som ju sem a tam a vraštila som čelo.

Ako poďakovanie za moju pomoc lekárničky voňavej lekárne mi Elsa Petersová darovala izbovú vôňu. Na obale

medzi kvetinovými ornamentmi bol vytlačený francúzsky názov: *Ancien*. A pod ním stálo: *Luxusný osviežovač vzduchu pre tých, ktorí si to môžu dovoliť*.

Aký zvláštny darček! Veď nie som ani stará, ani obzvlášť bohatá.

Otvorila som obal a skepticky som skúmala zakrútenú sklenenú fľaštičku, ktorú som z neho vybrala. Tieto chemické smrady z drogérií som nikdy nemala rada. Každú izbu premenili na prehnane prevoňanú parnú komoru. Čo s tým mám robiť? Napriek tomu som odkrútila vrchnák a privoňala.

Fuj! Chytré som fľaštičku odtiahla a zavrela. Páchlo to presne tak, ako som očakávala. Chémiovi a priveľkým množstvom prísad. Špeciálne priveľkým množstvom vanilky. Čo v podstate nie je nepríjemná vôňa, zvyčajne sa všetkým páči. Ibaže v tejto izbovej vôni jej bolo priveľa!

Okrem toho niečo nebolo v poriadku so zložením: osviežovač voňal prisladko a prehnane umelo. Väčšine ľudí to asi neprekáža, sú na takéto vône zvyknutí. Veď umelé vonné látky sa nachádzajú v každom pracom prostriedku, sprchovacom géle alebo šampóne.

Elsa to s tým darčekom určite myslela dobre, no jednoducho sa netrafila do môjho vkusu. Preto som fľaštičku odložila na komodu a poriadne som v izbe vyvetrala.

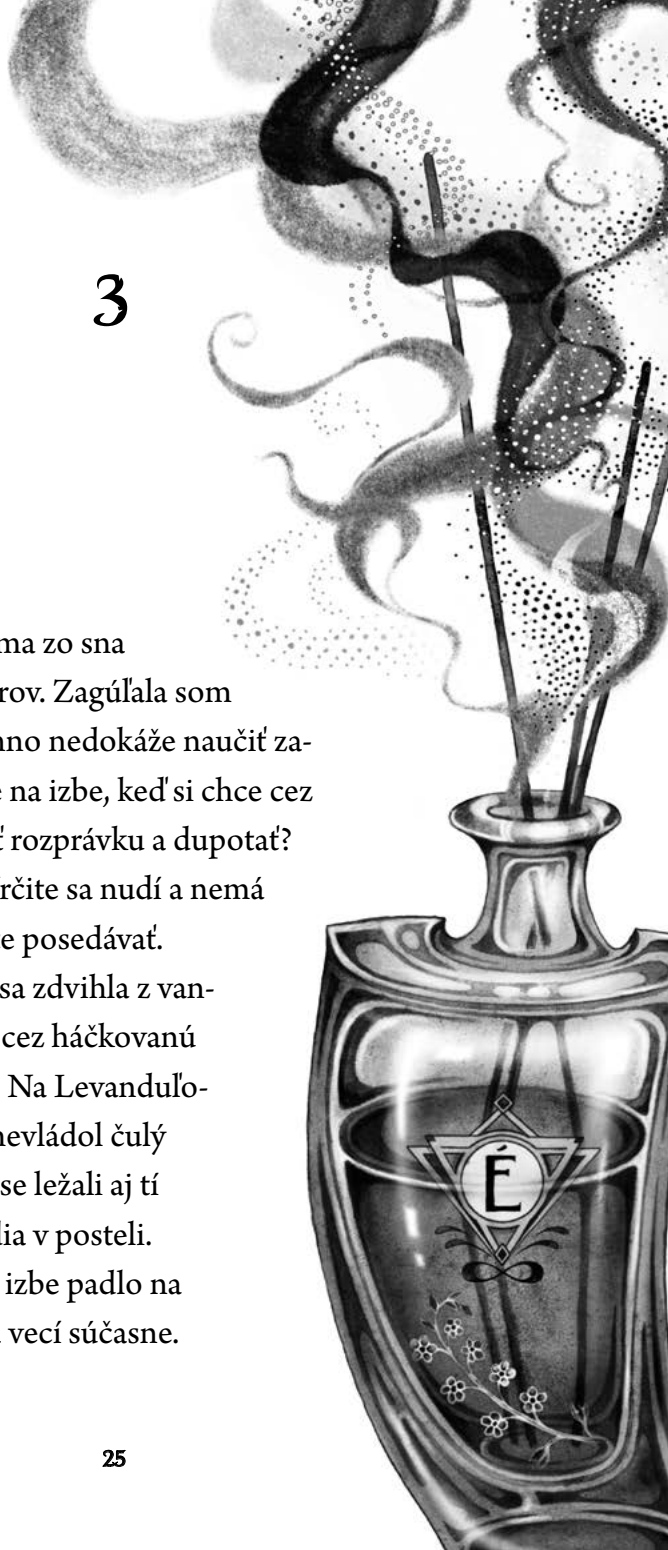

3

Nasledujúce ráno ma zo sna vytrhol rev dinosaurov. Zagúľala som očami. Prečo sa Benno nedokáže naučiť zavrieť za sebou dvere na izbe, keď si chce cez víkend o 6.15 pustiť rozprávku a dupotať? To robí naschvál! Určite sa nudí a nemá chuť len tak osamote posedávať.

So stonaním som sa zdvihla z vaničky a vykukla som cez háčkovanú záclonu von z okna. Na Levandulovej ulici síce nikdy nevládol čulý ruch, no o tomto čase ležali aj tí najusilovnejší susedia v posteli.

Vtom vo vedľajšej izbe padlo na drevenú dlážku veľa vecí súčasne.

Tipovala som, že sa zrútila vysoká veža z drevených kociek. Čo sa tiež určite stalo *náhodou*.

Tak dobre. Vyliezla som z postele, zazívala na plné ústa a postavila sa. Je víkend, a to znamená, že nastal čas na voňavú lekárňu! Snažila som sa nahovoriť si, že aj tak je dobré vstať skoro. Aspoň budem mať viac času venovať sa receptu, ktorý mi zveril Daan v nádeji, že by som ho mohla konečne po toľkých rokoch opraviť.

Išlo o vôňu, ktorá by nás navždy zbavila Večných: *Vôňu konečnosti*. Keby sa mi podarilo jej zloženie vylepšiť, Veční by sa už nikdy dobrovoľne neodvážili vstúpiť do voňavej lekárne. Tá vôňa by dokázala zastaviť a zrušiť pôsobenie všetkých ostatných vôní, a teda pripraviť Večných o ich neprirodzené predlžovanie života, ktoré získali úskokom vďaka *Vôni večnosti*.

Daan vytvoril *Vôňu večnosti* pred mnohými, mnohými rokmi. Pôvodne ňou chcel liečiť ľudí s vážnymi chorobami. No starý lekárnik nechtiac vyrobil vôňu, ktorá dokázala predlžovať život po stáročia, a tento účinok si všimol neskoro. Tak sa aj on omylom stal Večným, rovnako ako Willem.

Daan začal pracovať na *Vôni konečnosti*, aby zastavil Večných. Lebo ak sa Veční niečoho báli, tak toho, že už nebudú Veční. Bohužiaľ, *Vôňa konečnosti* nefungovala tak, ako si predstavoval. Mala niekoľko neplánovaných vedľajších

účinkov. „Môže byť smrteľná!“ bola iba špička ľadovca. Preto by sme tú vôňu nikdy nepoužili. A Veční to asi veľmi dobre vedeli. No keby sa to zmenilo a mne by sa naozaj podarilo upraviť recept, potom by sme proti nim mali v rukách mocnú zbraň.

Vôbec som však netušila, ako mám tú komplikovanú vôňu opraviť. Zmeniť *Nádhernú brízu* bola oproti tomu hračka. No pri takej nebezpečnej vôni ako *Vôňa konečnosti* šlo o niečo úplne iné. Veď ju nemôžem len tak *vyskúšať*. Nemôžem ani len otvoriť flakón, aby som ju ovoňala. Ako mám teda zistiť, kde je v recepte chyba? V tom mi veľmi nepomôže ani môj talent vykladačky vôní. Mám iba rukou písaný recept s niekoľkými nápadmi na vylepšenie od Daana de Bruijna. A to mi tiež nedodáva veľkú odvalu. Keď sa ani zakladateľovi voňavej lekárne nepodarilo vyrobiť tú vôňu bez hrozných vedľajších účinkov, ako sa to má podariť *mne*?

Vliekla som sa po chodbe napoly ponorená do svojich myšlienok. Mimoriadne hlasno som zaklopala na Bennove dvere a zahundrala: „Tak pod'. Urobím ti kakao.“

Benno zajasal a okamžite mi skackal naproti. „Áááno!“ „Ale...“ zostala som stáť a prísne som sa pozrela na svojho päťročného brata, „... ak zajtra zase necháš otvorené dvere a zapneš ten rev, bude to posledné kakao. Jasné? Absolútne *najposlednejšie!*“

„Sľubujem!“ Benno prikývol a venoval mi svoj najmilší úsmev. „Iba som na to dnes zabudol. Zajtra na to budem myslieť.“

„Samozrejme.“ Ešte raz som si zhlboka vzdychla, kým som sa naňho tiež uškrnula. Veľmi dlho sa na toho malého šibala nedokážem hnevať.

Cestou na prízemie po vŕzgajúcich schodoch som nasažala rôzne vône, ktoré cez škáry prenikali do vily Evie z voňavej lekárne pod dlážkou. Milovala som spleť vôní v dome. Vždy voňali inak, a predsa mi boli dôverne blízke. Keďže bolo skoro ráno, jar bola stále v nedohľadne a pece ako vždy cez noc vyhasli, opäť som si uvedomila, čo to znamená bývať v dome bez elektrického kúrenia. Chytrou som zobrala z gauča v obývačke dve deky a zamotala do jednej Benna a do druhej seba. Došuchtali sme sa do kuchyne ako vlnené múmie a pokúšala som sa jednou rukou miešať kakao na plynovom sporáku bez toho, aby som pritom podpálila deku.

„Luci?“ Bennov hlas znel zrazu nezvyčajne vážne.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa bez toho, aby som zdvihla zrak. Práve som sa pokúšala naliať horúce kakao do dvoch šálok, a nie na stôl.

„Prečo tu bol včera ten obor?“

„Kto? Aký obor?“ Utrela som zopár lepkavých kvapiek kakaa z okrajov šálok. Ničomu som nerozumela.